

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-76/18-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Fedore Lovričević-Stojanović, predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Gordane Marušić-Babić, članica vijeća, te više sudske savjetnice , zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojega zastupa opunomoćenica emeljem generalne punomoći broj: protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (HAKOM), Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Dvor, koju zastupa opunomoćenik radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i određivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 30. studenoga 2018.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje djelomičnog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/332, urbroj: 376-10-18-21, od 23. siječnja 2018.

II Ova presuda objavit će se u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim djelomičnim rješenjem utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na nekretninama, i to na česticama navedenima u izreci toga rješenja sve k.o. Čore; sve k.o. Divuša; sve k.o. Dvor; sve k.o. Gorička; sve k.o. Javoranj; sve k.o. Uničani; sve k.o. Zakopa; sve k.o. Zamlača; sve k.o. Zrin; sve k.o. Žirovac, koje su u vlasništvu zainteresirane osobe – Općine Dvor (I. točka izreke). Točkom II. izreke toga rješenja utvrđeno je da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. čine 1049,56 m² trase kabelske kanalizacije te 971,08 m² trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova, sveukupno 2.020,64 m². Točkom III. izreke utvrđeno je da visina naknade za pravo puta za nekretnine iz točke I. koju je Hrvatski Telekom d.d. obvezan plaćati Općini Dvor iznosi 16.796,81 kn godišnje, počam od 11. studenoga 2016. Naknadu za prvu i drugu godinu potrebno je uplatiti u roku 8 (osam) dana od primitka ovog djelomičnog rješenja.

Tužitelj je protiv rješenja tuženika podnio tužbu iz svih zakonom propisanih razloga. Nastavno, u tužbi pobliže opisuje kronologiju događaja i postupanje tuženika u postupku po zahtjevu zainteresirane osobe za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI). U bitnome

navodi kako drži pogrešnim odluku tuženika kojom je priznao Općini Dvor (dalje u tekstu: Općina) pravo na naknadu za razdoblje od dana zaprimanja njena zahtjeva, jer drži da se obveza plaćanja računa treba odrediti od dana izdavanja djelomičnog rješenja. Smatra da je pogrešno primijenjen Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“, broj: 95/17., u daljnjem tekstu: Pravilnik/17) navodeći kako tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnina (članak 5. stavak 5. Pravilnika/17), već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora (članak 4. stavak 1. tog Pravilnika). Ne osporava tekst odredbe članka 9. stavka 2. Pravilnika/17 kojom je propisano da: „Postupci započeti po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta dovršit će se po odredbama ovoga Pravilnika“, ali drži da se radi o uobičajenoj i standardiziranoj prijelaznoj odredbi koja se susreće u brojnim zakonima i podzakonskim aktima. Napominje kako je stajalište Ustavnog suda RH da se postupovne odredbe propisa primjenjuju odmah po izmjenama na sve postupke koji nisu pravomoćno okončani (Odluka Ustavnog suda RH od 2. studenoga 2016., broj: U-III-4468/2016). Takvo stajalište zauzima i Europski sud za ljudska prava u predmetu Kozlica protiv Hrvatske, u kojem navodi da je „rješenje hrvatskog zakonodavstva slijedilo..... općenito priznato načelo da se postupovna pravila na postupke u tijeku primjenjuju trenutačno.“ (presuda ESLJP od 2. studenoga 2006., zahtjev broj 29182/03). Stoga prijelazna odredba novoga Pravilnika (ovdje: Pravilnika/17) propisuje da će se postupci započeti po starom Pravilniku, dovršiti prema postupovnim odredbama novoga Pravilnika. Međutim, smatra da ovu odredbu treba interpretirati na način da će se postupci započeti po starom Pravilniku, dovršiti prema postupovnim (ne i materijalno-pravnim) odredbama novog Pravilnika.

Nadalje, bitni tužbeni navod se odnosi na konstataciju kako u postupku nije nedvojbeno utvrđeno da bi se sve čestice obuhvaćene izrekom osporenog djelomičnog rješenja doista nalazile u vlasništvu Općine tijekom cijelog vremenskog razdoblja za koji se istoj priznaje naknada. Tužitelj ističe da je za pravilnu primjenu odredbe članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj 73/08., 90/11., 133/12., 83/13., 71/14. i 72/17. – u daljnjem tekstu: ZEK), mjerodavno zemljišno knjižno stanje, budući da ova odredba ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine, odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta. U osnovi smatra da prema mjerodavnim dokazima u postupku nije dokazano da bi Općina bila vlasnik predmetnih čestica u razdoblju od 11. studenoga 2016. pa do dana donošenja djelomičnog rješenja od 23. siječnja 2018. Navodi, između ostalog, kako tuženik kontinuirano izokreće ovaj postupak, tražeći prvo od tužitelja da dostavi podatke o svojoj EKI na cijelom administrativnom području Općine – dakle za sve nekretnine koje se nalaze na tom administrativnom području, a ne samo za one koje su doista u vlasništvu Općine. Polazeći od članka 28. stavka 6. ZEK-a nema osnove da se tužitelju nalažu obveze vezane za cijelo administrativno područje Općine niti ima osnove tvrditi da se zahtjev Općine odnosi na cijelo administrativno područje. Također ističe kako nisu bile ispunjene zakonske pretpostavke za donošenje djelomičnog rješenja jer je to u konkretnom slučaju značilo povredu članka 10. i članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09., dalje u tekstu ZUP). Konačno, iskazuje kako bi Općina trebala imati uređeno zemljišnoknjižno stanje u trenutku kada se sa svojim zahtjevom obratila tuženiku.

Slijedom svega navedenoga tužitelj navodi kako je na temelju zahtjeva stranke – vlasnika nekretnine, bilo prvotno nužno utvrditi aktivnu legitimaciju stranke nad svim česticama za koje se predstavlja kao njihov vlasnik. Tek kada se to utvrdi moguće je dalje voditi upravni postupak, provoditi radnje i nametati u odnosu na te čestice obveze

infrastrukturnom operatoru koje se tiču njegove EKI. Stoga predlaže Visokom upravnom sudu tužbeni zahtjev usvojiti i poništiti djelomično rješenje tuženika.

Na temelju članka 32. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje u tekstu: ZUS), tuženik i zainteresirana osoba pozvani su dostaviti odgovor, odnosno očitovanje o tužbi.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da je kao javnopravno tijelo prema svojoj nadležnosti iz članka 12. stavka 1. točke 11. i članka 17. stavka 3. ZEK-a na zahtjev Općine Dvor utvrdio infrastrukturnog operatora za EKI izgrađenu na nekretninama u vlasništvu podnositelja zahtjeva, količinu i vrstu EKI te visinu naknade za pravo puta. Temeljni prigovor tužitelja je usmjeren na pogrešnu primjenu Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“, broj: 152/11., 151/14. i 95/17., dalje u tekstu: Pravilnik) kojom je navedeno da će HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Navedena je odredba primijenjena temeljem članka 14. stavka 2. Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“, broj: 95/17.) kojom je propisano da će se postupci započeti po ranijem Pravilniku dovršiti po odredbama ovoga Pravilnika. Dakle, kako je navedena odredba stupila na snagu tijekom trajanja postupka, tuženik je primijenio članak 5. stavak 4. Pravilnika i odredio naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva zainteresirane osobe. Pritom se tuženik poziva na praksu izraženu u presudi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-319/17-6 od 11. siječnja 2018. Naime, Sud je u navedenoj presudi zauzeo pravno stajalište u svezi primjene novoga Pravilnika, odnosno Sud smatra kako se na sve započete postupke trebaju primijeniti odredbe Pravilnika/17 (izmjena i dopuna iz 2017.). Nadalje ističe kako je nedvojbeno utvrđeno da su sve čestice obuhvaćene točkom I. izreke osporavanog akta doista bile u vlasništvu podnositelja zahtjeva tijekom cijelog vremenskog razdoblja za koje se istom priznaje naknada. Tuženik nadalje detaljno elaborira pitanje stjecanja prava vlasništva zainteresirane osobe na uvodno citiranim nekretninama. Naime, tuženik smatra da je u provedenom postupku ispravno utvrđeno činjenično stanje temeljem dokaza koje je upravo tužitelj dostavio u spis: geodetski elaborat katastra vodova za cjelokupnu EKI, za trase kabelske kanalizacije, trase kabela u zemlji bez kabelske kanalizacije i trase nadzemnih kabela na cijelom administrativnom području podnositelja zahtjeva te popunjenu Tablicu 1 u kojoj su navedeni popis katastarskih čestica te vlasnika tih čestica i površina koje zauzima EKI razvrstana po vrstama nekretnina, izvatke iz zemljišnih knjiga te kompletan elaborat za pravo puta, a koje je činjenice potvrdio i podnositelj zahtjeva (ovdje zainteresirana osoba). Kako ni zainteresirana osoba, niti tužitelj nisu tijekom postupka dovodili u pitanje utvrđeno stanje vlasništva na predmetnim česticama, a niti su dostavili dokaze iz kojih bi bilo vidljivo da postoje određene promjene u stanju vlasništva, tuženik je donio rješenje ocjenjujući postojeće dokaze u spisu. Osim toga, tužitelju je poznato na kojim se česticama nalazi njegova infrastruktura i za koje čestice podnositelj zahtjeva traži plaćanje naknade, slijedom čega je tijekom postupka tužitelj mogao iskoristiti sve prigovore i dostaviti dokaze koje je smatrao relevantnima. Nije na tuženiku teret dokaza, već je teret dokaza na strankama. Konačno, nesporna je obveza tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta na onim nekretninama na kojima prolazi njegova elektronička komunikacijska infrastruktura. Tuženik predlaže Visokom upravnom sudu tužbu odbiti kao neosnovanu.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba iskazuje da su sve čestice obuhvaćene osporenim djelomičnim rješenjem doista u vlasništvu Općine i da su sve tvrdnje tužitelja u svezi neprijeporno utvrđenoga vlasništva proizvoljne i neutemeljene te iznesene s ciljem

izbjegavanja zakonskih obveza i dodatnoga odugovlačenja cijelog postupka. Stoga iz sadržaja odgovora na tužbu zainteresirane osobe proizlazi kako predlaže sudu tužbu odbiti kao neosnovanu.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporeno je rješenje doneseno na temelju članka 27. i 28. ZEK-a kojima je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred Agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. toga Zakona te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Prema članku 27. stavku 1. ZEK-a, operatori javnih komunikacijskih mreža imaju pravo infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske, što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru, na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba, u skladu s tim Zakonom i posebnim propisima

Iz spisa dostavljenog ovom Sudu proizlazi da je dana 11. studenoga 2016. tuženik zaprimio zahtjev Općine Dvor za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na području te Općine i određivanje naknade za pravo puta.

Nakon provedenog postupka tuženik je donio osporavano rješenje kojim je utvrđeno, sukladno naprijed navedenom, da je tužitelj infrastrukturni operator za EKI i drugu povezanu opremu izgrađenu na nekretninama u vlasništvu Općine Dvor te utvrdio godišnju naknadu za pravo puta, počam od 11. studenoga 2016.

Iz detaljne analize podataka spisa ovaj Sud ne nalazi osnovanim prigovor tužitelja prema kojemu nije nedvojbeno utvrđeno da bi se sve čestice obuhvaćene izrekom osporenog djelomičnog rješenja doista nalazile u vlasništvu Općine tijekom cijelog vremenskog razdoblja za koji se istoj priznaje naknada. Tužitelj u opširnoj tužbi nije izložio nikakav konkretni činjenični ni pravni razlog kojim bi dokazao svoju tvrdnju da Općina Dvor nije vlasnik spornih čestica. Naprotiv, nakon zaključka tuženika od 24. studenoga 2016. uslijedili su dopisi stranaka, iz kojih ne proizlazi protivljenje nađenom stanju vlasništva u konkretnom slučaju. Tuženik je u siječnju 2018. tražio od tužitelja da se očituje prema Tablici broj 1 te da odgovori jesu li sve čestice iz te Tablice priložene u privitku zemljišnoknjižno vlasništvo Općine Dvor. U dostupnim podacima predmetnoga spisa ovaj Sud ne nalazi da je tužitelj dostavio negativan odgovor na postavljeno pitanje.

Što se tiče citiranoga Pravilnika/17 koji je stupio na snagu 30. rujna 2017. nije sporno kako nije bio na snazi u vrijeme podnošenja zahtjeva Općine Dvor (11. studenoga 2016.). Međutim, s obzirom na prijelaznu odredbu članka 9. stavka 2. toga Pravilnika, u konkretnom je slučaju trebalo isti primijeniti, a što je tuženik pravilno učinio. Naime, tim izmjenama i dopunama citiranoga Pravilnika izmijenjen je članak 5. Pravilnika/11 propisujući da će HAKOM kod utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine, utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva. Člankom 9. stavkom 2. Pravilnika/17 propisano je da će se postupci započeti po Pravilniku/11 dovršiti po Pravilniku /17.

Analizom podataka predmetnog spisa, navoda tužitelja, tuženika kao i zainteresirane osobe, ovaj Sud ne nalazi osnovanim navod o pogrešno utvrđenom nositelju prava vlasništva na nekretninama koje su obuhvaćene osporavanim rješenjem.

Slijedom iznesenoga, valjalo je na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao u točki I. izreke. Točka II. izreke temelji se na članku 14. stavku 8. ZEK-a.

U Zagrebu 30. studenoga 2018.

Predsjednica vijeća
Fedora Lovričević-Stojanović, v.r.

Za točnost otpisaka - ovlaštenu službenicu

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno: 21.12.2018. 8:11:43		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/18-01/30	-04	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-18-3	Splis	0

d2192052

